

— Мадамъ, заговори Цанева, забравихъ да ви кажа: кога идѣхме, до вратната видѣхме единъ старецъ, селянинъ, навѣрно той дири за нѣщо г-на Бойковски.

Бойковска се сѣти, за кого ставаше дума, и се намѣри на тѣсно.

— Той е баща на мъжа ми! проговори тя неохотно.

— Тѣй ли, тѣй ли? извикаха въ единъ гласъ и очудено и двѣтъ гостенки. Тогава, честитъ ви гостъ! допълниха тѣ иронично.

— Да ви се не връща! издума смутено Бойковска.

— Заговорихме се за гости, продължи Драганова. Мадамъ Цанева, вамъ има да се честити: видѣхъ мадемоазелъ вашата дъщеря. Елегантна, хубавичка, да ѝ се не нагледашъ!... Та кому ще се метне?

— Много сте любезна, мадамъ Драганова, голѣмъ комплиментъ ми правите....

— Цѣла истина казахъ.

— А защо и нея не доведохте у насъ, да я видя? попита Бойковска.

— Отиде у една своя приятелка. Събрали сж се тамъ да се повеселятъ, да се поамюзиратъ. Младини!... Това ще имъ остане. Нека се повеселятъ, па и ние да имъ се понарадваме, защото не знаемъ въ ржцѣтъ на кой вагабонтинъ ще попадне чедото...

— Ехъ, мадемоазелъ дъщеря ви, на добро мѣсто ще попадне, пакъ го и заслужва, поде Драганова.

— Вече отъ много мѣста се обадиha. Кандидати единъ бюлюкъ. Омръзна ми да връщамъ хората и чудимъ се вече, какво да имъ казваме.

— Дѣ бѣше досега? попита по реда си Бойковска.

— Въ Виена. Цѣли двѣ години седѣ. Изучи перфектно нѣмски, френски и пияно. Кога дойдете у дома въ понедѣлникъ на моя журъ-фиксъ — ама непрѣмѣнно да дойдете, да се поамюзираме — ще ви попѣе и посвири. Взехме я отъ гимназията. Учителитѣ, а особно учителкитѣ, се бѣха страшно заяли съ нея, ама не отъ друго, ами отъ българска завистъ — защото тя е хубавичка още отъ врѣме. „Такова ще носитъ, туй ще правишъ, онуй ще вършишъ“... Та кой може да заповѣдва на чедото ми, какъ да се облича, какво да върши и дѣ да ходи? Можете